

Sygn. akt IC 433/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSR del. Joanna Dams

Protokolant: Karolina Piech

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2019 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Banku S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **S. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej S. P. na rzecz strony powodowej (...) Banku S.A. z siedzibą w W. kwotę 101 178,08 zł (sto jeden tysięcy sto siedemdziesiąt osiem złotych 08/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13 lutego 2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 10 459,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 lutego 2019r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, (...) Bank S.A. w W. domagał się zasądzenia od pozwanej S. P. kwoty 101 178,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zasądzenia zwrotu kosztów sądowych, a także zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa podała, że dochodzone pozwem roszczenie wynika z zawartej przez strony w dniu 28 września 2017r. umowy kredytowej nr (...). Wobec niewywiązywania się przez pozwaną z zobowiązań do terminowego regulowania rat i w związku z powstaniem zaległości, strona powodowa wypowiedziała przedmiotową umowę, stawiając całe zobowiązanie z dniem 23 stycznia 2019 r. w stan wymagalności. Przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego strona powodowa bezskutecznie podjęła próbę polubownego pozasądowego rozwiązania sporu, wzywając pozwaną pismem z dnia 24 stycznia 2019r. do zapłaty wymagalnego zadłużenia.

W dniu 22 lutego 2019 r. Sąd Rejonowy(...) wydał w sprawie postanowienie, w którym – wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty z uwagi na konieczność bezpośredniego przeprowadzenia postępowania dowodowego, które nie jest możliwe w ramach elektronicznego postępowania upominawczego – przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w(...), sygn. akt VI Nc-e 231224/19.

Po przekazaniu sprawy strona powodowa uzupełniła pozew zgodnie z art. 505³⁷ § 1 k.p.c. oraz zaferowała w sprawie dowody z dokumentów wymienionych w liście dowodów e-pozwu.

W dniu 16 kwietnia 2019r. tut. Sąd wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt I C 433/19 up.

Pozwana S. P. złożyła w ustawowym terminie sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa. Ponadto wniosła o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości. Pozwana w sprzeciwie podniosła następujące zarzuty: nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, braku wykonania umowy przez stronę powodową, braku wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem z uwagi na brak skutecznego wypowiedzenia umowy. Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, iż strona powodowa nie przedstawiła wystarczających dowodów na poparcie dochodzonego roszczenia. Według pozwanej przedmiotowa umowa z dnia 27 września 2017r. nie została skutecznie zawarta z uwagi na jej podpisanie z ramienia (...) Banku S.A. w W. przez P. K., który w dacie zawierania umowy kredytu nie był upoważniony do działania w imieniu i na rzecz strony powodowej ani nie wchodził w skład organów Banku, a zatem nie był uprawniony do jego reprezentacji. Następnie pozwana podniosła, iż przedłożony przez stronę powodową do akt niniejszej sprawy wyciąg z ksiąg banku nie jest wyciągiem z ksiąg rachunkowych banku, o którym mowa w przepisach art. 95 ust. 1 prawa bankowego. Z tego też względu przedłożony dokument ma charakter jedynie dokumentu prywatnego, w związku z czym stanowi wyłącznie oświadczenie pełnomocnika procesowego o faktach, które w jego ocenie mają przesądzać o istnieniu oraz wysokości dochodzonego roszczenia. Ponadto pozwana podniosła, iż strona powodowa na dowód istnienia i wysokości zobowiązania przedstawiła kserokopie dokumentów, których w jej ocenie nie można uznać za dokument w świetle art. 245 k.p.c. Z ostrożności procesowej pozwana wskazała, że kwestionuje również, by (...) Bank S.A. w W. wykonał umowę pożyczki zgodnie z jej treścią, gdyż Bank nie zaoferował żadnych dowodów na okoliczność wydania pozwanej kwoty kredytu. Powołując się na powyższe pozwana zakwestionowała także wartość dochodzonego roszczenia. Na koniec pozwana podniosła, iż strona powodowa nie udowodniła wymagalności roszczenia. W ocenie pozwanej przed sądowe wezwanie do zapłaty nie może zostać uznane za wypowiedzenie umowy pożyczki, gdyż nie zawiera ono oświadczenia materialnoprawnego. Ze względu na niedochowanie przez Bank wymaganych warunków wypowiedzenia, nie można uznać tej czynności za skuteczną.

Ustosunkowując się do twierdzeń strony przeciwnej strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 24 czerwca 2019r. podtrzymała swoje żądanie zgłoszone w pozwie. Oprócz dotychczas podanych twierdzeń wyjaśniała dodatkowo, że udostępniła pozwanej kwotę kredytu w wysokości 101 360,41zł, która to kwota częściowo została przeznaczona na spłatę całkowitą wcześniej zaciągniętych przez pozwaną zobowiązań finansowych, a częściowo (55 000 zł) na potrzeby konsumpcyjne pozwanej. S. P. otrzymała harmonogram spłat zaciągniętego zobowiązania, co potwierdziła własnoręcznym podpisem. Tym samym pozwana wiedziała o wysokości poszczególnych rat kredytu, ich liczbie, terminie płatności, saldzie zadłużenia po spłacie raty oraz numerze rachunku do spłaty. W dalszej kolejności strona powodowa wskazała, iż w treści przedmiotowego pozwu szczegółowo wykazała wysokość przedmiotowego roszczenia. Ponadto na udowodnienie powyższego przedstawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nr (...) z dnia 12 lutego 2019r., które odzwierciedla rzeczywisty stan zadłużenia ciężącego na pozwanej, a także przedstawiła szczegółową historię rachunku bankowego służącego do obsługi przedmiotowego kredytu za okres od dnia otwarcia rachunku do dnia wniesienia pozwu. Ze względu na powyższe w ocenie strony powodowej zarzut nieudowodnienia wysokości roszczenia jest całkowicie chybiony. W dalszej kolejności Bank wskazał, iż przedłożony przez niego do akt niniejszej sprawy wyciąg z ksiąg (...) Banku S.A. o nr (...) z dnia 12 lutego 2019r. spełnia wszystkie kumulatywne przesłanki, aby stanowić podstawę do wydania nakazu zapłaty, w tym został podpisany przez osobę prawidłowo umocowaną. Odpowiadając na kolejny zarzut pozwanej, strona powodowa wskazała, iż na dokumencie umowy nr (...) z dnia 27 września 2017r. widnieje podpis osoby reprezentującej Bank oraz czytelny, własnoręczny podpis pozwanej. Osoba podpisująca w imieniu Banku umowę kredytową była osobą czynną w lokalu przedsiębiorstwa, dlatego twierdzenie pozwanej o braku upoważnienia osoby działającej z ramienia Banku jest nieuzasadnione w myśl art. 97 k.c. Ponadto Bank poprzez swoje działania (uruchomienie kredytu, czynności windykacyjne, złożenie pozwu) potwierdził czynność zawarcia umowy. Odnosząc się do zarzutu nieudostępnienia pozwanej przedmiotowego kredytu, strona powodowa wskazała, iż w aktach niniejszej sprawy znajduje się przedłożona przez nią historia operacji na rachunku bankowym służącym do obsługi przedmiotowego kredytu, która koresponduje z § 1 ust. 1

umowy kredytowej w zakresie uruchomienia kredytu oraz z dyspozycją uruchomienia kredytu podpisaną przez pozwaną. Strona powodowa podkreśliła również, iż przedłożone przez nią kopie dokumentów mogą stanowić dowód z niniejszej sprawie na wskazane okoliczności i nie są pozbawione mocy dowodowej. Dalej Bank wskazał, iż nie ma podstaw zarzut pozwanej dotyczący niewymagalności przedmiotowego roszczenia. Bank pismem z dnia 1 października 2018r. poinformował pozwaną o powstaniu zaległości z tytułu przedmiotowej umowy, jednocześnie informując o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Następnie pismem z dnia 26 października 2018r. wezwał pozwaną do uregulowania wymagalnego zadłużenia, wskazując, że brak spłaty w terminie 7 dni może skutkować wypowiedzeniem umowy wraz z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania. Oświadczenie strony powodowej o wypowiedzeniu umowy kredytowej zostało złożone w piśmie z dnia 28 listopada 2018r. z zachowaniem wszelkich procedur. Jego skuteczność przesądził brak terminowej spłaty zobowiązania (w piśmie zawarto także kolejne wezwanie do zapłaty) oraz niezłożenie wniosku o restrukturyzację kredytu. Skutek rozwiązania umowy nastąpił z dniem 23 stycznia 2019r. Na koniec Bank podniósł bezzasadność wniosku pozwanej zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania w dwukrotnej stawce wskazując iż strona przeciwna nie wykazała żadnych dowodów na poparcie żądania ani też uzasadnienia adekwatności poniesionych kosztów do stanu przedmiotowej sprawy.

W piśmie procesowym z dnia 26 czerwca 2019r. pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, a także w uzasadnieniu powieliła w większości zarzuty podniesione w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 16 kwietnia 2019r., w tym zarzut niewykonania przez Bank przedmiotowej umowy pożyczki zgodnie z jej treścią oraz braku wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem, jak i jego przedwczesności.

Na rozprawie w dniu 2 września 2019r. żadna ze stron nie stawiała się pomimo prawidłowego zawiadomienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 września 2017 roku (...) Bank S.A. w W. zawarł z S. P. - jako konsumentką - umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...) na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych (w kwocie 55 000zł) oraz spłatę zobowiązań kredytowych pozwanej względem innych banków (łącznie 4 904zł). Na jej podstawie Bank udostępnił pozwanej (zgodnie z §1 umowy) na okres 120 miesięcy (10 lat) kwotę kredytu w łącznej wysokości 101 360,41zł. Ze wskazanej kwoty zostały sfinansowane także koszty przedmiotowej umowy kredytowej w postaci prowizji od udzielonego kredytu w wysokości 41 456,41zł. Zgodnie z §2 umowy kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 9,49% w skali roku. W myśl §4 całkowita kwota kredytu wynosiła 59 904zł (bez kredytowanych kosztów kredytu), natomiast całkowita kwota do spłaty przez pozwaną, ustalona na dzień zawarcia umowy, wynosiła 157 323,87zł. Kredytobiorcy przyznano prawo do odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia (§6). Ustalono równe raty kredytu (1 311,04zł) i terminy ich zapłaty do 27-go dnia każdego miesiąca (§1). Na wypadek opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu Bank zastrzegł sobie prawo do obciążenia Kredytobiorcy odsetkami od zadłużenia przeterminowanego (§7). W przypadku powstania zadłużenia Bank oprócz poinformowania o nim Kredytobiorcy drogą elektroniczną i poprzez kontakty telefoniczne, miał wysyłać do Kredytobiorcy monity pisemne. Pierwszy monit miał zostać wysyłany nie wcześniej niż w 2-gim dniu występowania zadłużenia przeterminowanego. W sytuacji, gdyby zadłużenie przeterminowane nie zostało uregulowane, Bank mógł wysłać kolejny monit, nie wcześniej jednak niż w 31-szym dniu występowania zadłużenia przeterminowanego. W przypadku dalszego braku spłaty, nie wcześniej niż w 60-tym dniu występowania zadłużenia przeterminowanego, Bank miał prawo nadać kolejny monit. Jeżeli należności nie zostałyby uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, w której złożony przez Kredytobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostałby odrzucony, Bank uzyskiwał uprawnienie do wypowiedzenia umowy kredytowej. Wypowiedzenie umowy powinno być poprzedzone wezwaniem Kredytobiorcy do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania (§7). W myśl §8 wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, Bank mógł dokonać w razie m.in. braku terminowej spłaty zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu na zasadach określonych w zawartych przez strony umowie kredytowej, a także w razie stwierdzenia przez Bank zagrożenia w spłacie kredytu.

Dowód:

- umowa kredytu konsolidacyjnego nr (...) z dnia 27.09.2017r., k.15-20,
- historia rachunku bankowego dedykowanego dla spłaty zobowiązania z tytułu umowy nr (...) z dnia 27.09.2017r., k. 50-60,
- historia rachunku kredytowego z dnia 28.09.2017r., k. 61,
- dyspozycja uruchomienia kredytu nr (...) z dnia 27.09.2017r., k. 62,
- prognozowany harmonogram spłat pożyczki z dnia 27.09.2017r., k. 63-64.

Ze względu na problemy pozwanej z terminowym regulowaniem rat kredytu (od sierpnia 2018r.), Bank wystosował do pozwanej pismo z dnia 1 października 2018r. (przesyłka zwykła) z wezwaniem do zapłaty wymagalnego zadłużenia (które na dzień sporządzenia pisma wynosiło 2 623,10zł), informując jednocześnie o możliwości złożenia przez zobowiązaną wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Wezwanie pozostało jednakże bez reakcji pozwanej. Z uwagi na powyższe Bank w dniu 26 października 2018r. skierował do S. P. kolejne pismo (przesyłka polecona nr (...) (...)), wzywając ją do zapłaty wymagalnego zadłużenia w terminie 7 dni. W treści pisma wskazano, że nieuregulowanie zadłużenia może skutkować wypowiedzeniem umowy kredytowej wraz z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania, a w konsekwencji wszczęciem postępowania egzekucyjnego względem dłużnika.

Z uwagi na brak terminowej spłaty powstałego zadłużenia, strona powodowa pismem z dnia 28 listopada 2018 roku (przesyłka polecona nr (...) (...)) wezwała pozwaną do dokonania w terminie 14 dni roboczych spłaty zaległości, które na dzień wygenerowania pisma wynosiły 3 949,49zł, informując jednocześnie o możliwości złożenia przez pozwaną w tym samym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W dalszej treści pisma wskazano, iż w przypadku braku spłaty i nieskorzystania przez pozwaną z przysługujących jej, wymienionych powyżej uprawnień (wynikających z treści art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Prawo bankowe), Bank wypowiada pozwanej umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia tego pisma. Warunek wypowiedzenia umowy się ziścił (brak spłaty i wniosku o restrukturyzację), w konsekwencji czego, wobec doręczenia przedmiotowej przesyłki w dniu 4 grudnia 2018r., skutek rozwiązania umowy nastąpił z dniem 23 stycznia 2019r.

Dowód:

- historia rachunku bankowego dedykowanego dla spłaty zobowiązania z tytułu umowy nr (...) z dnia 27.09.2017r., k. 50-60,
- prognozowany harmonogram spłat pożyczki z dnia 27.09.2017r., k. 63-64,
- wezwanie do zapłaty z dnia 01.10.2018r., k. 65,
- ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 26.10.2018r., k. 66,
- warunkowe wypowiedzenie umowy o kredyt konsolidacyjny nr (...) z dnia 28.11.2018r., k. 67;
- (...) - śledzenie przesyłek

nr (...) (...) i (...) (...).

Przed złożeniem przedmiotowego pozwu do Sądu Bank wystosował do pozwanej kolejne pismo z dnia 24 stycznia 2019r. (przesyłka polecona nr (...) (...)) z wezwaniem do zapłaty wymagalnego zadłużenia, które na dzień 23 stycznia 2019 roku wynosiło 100 478,50zł - w terminie 7 dni. Pismo zostało doręczone na adres pozwanej do rąk dorosłego domownika w dniu 28 stycznia 2019 roku. Pozwana pomimo monitu nie uregulowała zobowiązania w wyznaczonym terminie.

Dowód:

- przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 24.01.2019r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, k. 21-23.

W dniu 12 lutego 2019 r. (...) Bank S.A. w W. wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...), w którym stwierdził stan zadłużenia S. P. z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 28 września 2017 r. Zadłużenie to wynosiło wówczas łącznie w kwocie 101 178,08 zł, w tym 95 991,09 zł niespłaconego kapitału, 4 359,18 zł odsetek umownych za okres korzystania z kapitału oraz 827,81 zł odsetek umownych za opóźnienie od kwoty niespłaconego kapitału. Ponadto od dnia 13 lutego 2019 r. Bankowi miały przysługiwać dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie naliczane od kwoty zadłużenia przeterminowanego, tj. kwoty z tytułu niespłaconego zadłużenia w kwocie 101 178,08zł.

Wskazany powyżej wyciąg z ksiąg bankowych został podpisany przez pełnomocnika strony powodowej – adw. K. K., której zakres umocowania pozwalał na złożenie oświadczenia w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku. Na dzień sporządzenia wyciągu był on zgodny ze stanem rozliczeń stron ujawnionych w księgach banku, w tym z zapisami elektronicznymi na rachunku nr (...) dedykowanym do spłaty zobowiązania z tytułu Umowy nr (...) z dnia 27 września 2017r.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg banku nr (...) z dnia 12.02.2019r., k. 10,

- statut (...) Bank S.A., k. 68-76;

- historia rachunku bankowego dedykowanego dla spłaty zobowiązania z tytułu umowy nr (...) z dnia 27.09.2017r., k. 50-60 .

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Mając na uwadze stan faktyczny sprawy, ustalony w oparciu o przeprowadzone w sprawie dowody, Sąd ocenił, iż strona powodowa wykazała zarówno wymagalność, jak i wysokość dochodzonego pozwem roszczenia. Materiał dowodowy stanowiły dokumenty przedstawione wyłącznie przez stronę powodową. Pozwana S. P. na poparcie swoich zarzutów nie zaoferowała żadnych dowodów.

Istota przedmiotowego sporu sprowadzała się do wyjaśnienia istnienia i wysokości dochodzonej przez stronę powodową wierzytelności. W ocenie pozwanej (...) Bank S.A. w W. w toku postępowania nie sprostął ciężarowi dowodu. Pozwana bowiem zakwestionowała przede wszystkim okoliczność skutecznego zawarcia przez strony umowy kredytu konsolidacyjnego nr (...) w dniu 27 września 2019r. zarzucając iż wskazana umowa została podpisana z ramienia Banku przez osobę, która w dacie zawierania umowy kredytu nie była upoważniona do działania w jego imieniu. Ponadto pozwana podniosła, iż przedłożony przez stronę powodową do akt niniejszej sprawy wyciąg z ksiąg banku nie stanowi de facto wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, w rozumieniu przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Prawo bankowe (dalej „prawo bankowe”). Kolejno pozwana zarzucała, iż strona powodowa na dowód istnienia i wysokości zobowiązania przedstawiła jedynie kserokopie dokumentów, których w jej ocenie nie można uznać za dokument w świetle art. 245 k.p.c. Wskazała również, że kwestionuje, by strona powodowa wykonała umowę zgodnie z jej treścią, gdyż Bank nie zaoferował żadnych dowodów wydania pozwanej kwoty kredytu. Powołując się na powyższe pozwana zakwestionowała także wysokość dochodzonego roszczenia. Ponadto pozwana zarzuciła brak skutecznego wypowiedzenia jej przez Bank umowy kredytowej i w konsekwencji tego – przedwczesność powództwa. Pozwana innych zarzutów nie podniosła, dlatego Sąd uznał, iż inne okoliczności faktyczne, którym strona przeciwna nie zaprzeczyła (jak np. fakt podpisania przez pozwaną w dniu 27 września 2017r. umowy kredytu konsolidacyjnego nr (...) w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności, tj. w placówce pośrednika kredytowego, któremu (...) Bank S.A. w W. powierzył wykonywanie czynności faktycznych związanych z zawieraniem umów o

produkty bankowe; fakt niewywiązywania się z umowy kredytowej przez pozwaną) nie były sporne (art. 230 k.p.c.) i nie wymagały dowodu.

Na wstępie stwierdzić należy, że dochodzone roszczenie nie było przedawnione (art. 117 § 2¹ k.c.). Okoliczność rozwiązania umowy ze skutkiem na 23 stycznia 2019r. i wystąpienie z pozwem już w dniu 13 lutego 2019r. przesądza o tym, iż 3-letni termin przedawnienia z art.118 k.c. zaledwie rozpoczął swój bieg, przy czym nie upłynął także w zakresie nieuiszczonych rat stanowiących podstawę wypowiedzenia, gdyż stały się one wymagalne najwcześniej w sierpniu 2018r.

W omawianej sprawie strony zawarły umowę kredytu bankowego – pozwana S. P. jako konsument. Zgodnie z art. 69 ust. 1 prawa bankowego, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Udzielanie kredytów jest jedną z czynności banków przewidzianą w prawie bankowym. Do essentialia negotii umowy kredytu należą: oddanie przez bank do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie ściśle określonej kwoty środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel oraz zobowiązanie kredytobiorcy do korzystania z oddanych do dyspozycji środków pieniężnych na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa kredytu stanowi zatem odrębny typ umowy nazwanej. Jest to umowa konsensualna, dwustronnie zobowiązująca, odpłatna.

W omawianej sprawie, jak wyżej wskazano, strony zawarły taką umowę. Bezspornym jest, że w dniu 27 września 2017 r. obie strony podpisały umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) (w placówce i za pośrednictwem pośrednika kredytowego, któremu (...) Bank S.A. w W. powierzył wykonywanie czynności faktycznych związanych z zawieraniem umów o produkty bankowe), na podstawie której Bank zobowiązał się do udzielenia kredytu ratalnego na czas i kwotę określoną w umowie, a pozwana zobowiązała się do korzystania z kredytu na warunkach określonych w umowie oraz do zwrotu udzielonego kredytu wraz z należnymi Bankowi odsetkami oraz innymi opłatami, w terminie i wysokości określonej w umowie. Na każdej ze stron powyższej umowy kredytowej (s. 1-6 umowy, k. 15-20) widnieje parafka pozwanej, a ponadto na ostatniej 6-tej stronie jej czytelny podpis (imię i nazwisko). Ponadto na dokumencie umowy widnieje podpis osoby reprezentującej Bank (...), jak również podpis i pieczęć pośrednika kredytowego potwierdzającego zgodność danych wskazanych w umowie z przedłożonymi dokumentami oraz złożenie w jego obecności podpisu przez pozwaną. Zauważyć należy, iż pozwana nie podnosiła braku umocowania pośrednika kredytowego do wykonywania czynności faktycznych związanych z zawarciem przedmiotowej umowy kredytowej. Odnosząc się natomiast do umocowania osoby podpisującej z ramienia Banku tę umowę, należy wskazać, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 97 k.c., w myśl którego osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa, może mieć zastosowanie do osób podpisujących w imieniu banku umowę kredytową. W odniesieniu do banków - pojęcia lokalu przedsiębiorstwa nie należy ograniczać do tzw. sali operacyjnej, lecz obejmować nim należy także inne pomieszczenia, w których obsługiwani są klienci. Ponieważ udzielanie kredytów jest typową czynnością banku, zazwyczaj dokonywaną w siedzibie jego jednostek organizacyjnych, wyłączenie domniemania, o którym mowa, musiałoby opierać się na wskazaniu konkretnych okoliczności (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 października 2018r., sygn. akt I AGa 199/18). W przedmiotowej sprawie takich okoliczności brak. Pozwana nie wskazała na żadne fakty, które podważałyby domniemanie posiadania umocowania do zawarcia w imieniu Banku przedmiotowej umowy kredytowej przez P. K.. Zauważyć należy, iż przepis art. 97 k.c. odnosi się do wszystkich osób, które mają faktyczną możliwość dokonywania czynności prawnych w obiektach przedsiębiorstwa i ma zastosowanie zawsze, gdy przedsiębiorstwo nie poinformowało w sposób wyraźny swoich klientów o tym, że konkretne osoby czynne w jego lokalu nie są umocowane do zawierania umów. Użyte w art. 97 k.c. pojęcie "lokal przedsiębiorstwa przeznaczony do obsługi publiczności" musi być rozumiane szeroko, jako każde miejsce w przedsiębiorstwie, w którym znajdują się osoby i urządzenia służące do kontaktów z klientami i zawierania umów także na odległość (por.

wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt I ACa 964/16). Kwestionując umocowanie osoby podpisującej w imieniu Banku umowę kredytową - wbrew twierdzeniom pozwanej - to na niej spoczywał ciężar dowodu wykazania tej okoliczności, a czego pozwana w toku postępowania nie dokonała. Przy tym dodać należy, że fakt ważnego i skutecznego zawarcia przez Bank umowy kredytu potwierdziły także dalsze fakty, jak udostępnienie pozwanej środków pieniężnych, czy kierowanie do niej istotnej korespondencji pisemnej.

Sąd nie podzielił również stanowiska pozwanej dotyczącego braku mocy dowodowej i wiarygodności przedłożonego przez stronę powodową dokumentu - „Wyciągu z ksiąg (...) Bank S.A. z dnia 12 lutego 2019r. o nr (...)” (k. 10). W ocenie Sądu pozwana nie zakwestionowała skutecznie merytorycznej wartości wskazanego dokumentu, poza werbalnym zaprzeczeniem. W szczególności nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów na poparcie swoich twierdzeń, wskazujących na nieprawdziwość czy nierzetelność danych wskazanych w tym dokumencie. Wbrew twierdzeniom pozwanej, przedłożony przez stronę powodową „wyciąg z ksiąg bankowych” zawiera wszelkie dane potrzebne do identyfikacji wierzytelności przysługującej Bankowi względem pozwanej, tj. określenie stron (wierzyciel (...) Bank S.A. w W., dłużnik – S. P.), wysokości istniejącego zadłużenia na dzień 12 lutego 2019r. (101 178,08zł) oraz tytułu czynności prawnej, stanowiącej podstawę wierzytelności strony powodowej (umowa pożyczki nr (...)). Wskazany dokument został przedłożony przez stronę powodową w oryginale, opatrzony pieczęcią Banku oraz podpisany przez pełnomocnika strony powodowej – adw. K. K. – umocowaną, na podstawie udzielonego jej przez (...) Bank S.A. w W. pełnomocnictwa z dnia 20 lutego 2015r. (k. 24), między innymi do podpisywania wystawionych przez Bank oświadczeń i wyciągów z ksiąg bankowych. Umocowanie pełnomocnika do podpisania wskazanego dokumentu wynika także z treści § 28 ust. 2 statutu (...) Bank S.A. (k. 68-76), zgodnie z którym do składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych Banku upoważnieni są m.in. pełnomocnicy w granicach otrzymanych pełnomocnictw. Co prawda, zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. 2018.2187) w postępowaniu cywilnym wyciąg z ksiąg bankowych nie ma mocy dokumentu urzędowego przewidzianej w art. 244 k.p.c., to jednak nie ulega wątpliwości, iż stanowi on dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest słabsza niż dokumentu urzędowego, ponieważ nie korzysta on z domniemania, że jego treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym. Jego przydatność dla wykazania określonej okoliczności powinna być oceniana w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu całokształtu zebranego w sprawie materiału. Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego prawidłowo i zgodnie z kompetencją ustawową banku, wynikającą z art. 95 ust. 1 ustawy z 1997 r. Prawo bankowe, wyciągu z ksiąg rachunkowych kredytodawcy, polegające tylko na samej negacji treści wyciągu, należy uznać za niewystarczające w sytuacji, gdy z pozostałych przedłożonych przez Bank dowodów wynikają okoliczności istotne dla zgłoszonego roszczenia, tj. np. fakt zawarcia umowy kredytu, jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty, brak spłat dokonywanych przez kredytobiorcę, wypowiedzenie umowy kredytu ze wskazaniem wysokości długu etc. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt I AGa 185/18). W okolicznościach niniejszej sprawy należy zatem wskazać, iż ze względu na nieprzedstawienie przez pozwaną żadnych dowodów, które podważałyby istnienie oraz wysokość roszczenia Banku, a także z uwagi na brak jej konkretnych twierdzeń co do faktów Sąd nie znalazł podstaw do odmowy mocy dowodowej dokumentu przedstawionego przez stronę powodową w postaci wyciągu z ksiąg bankowych. Pozostałe bowiem dokumenty przedłożone przez Bank, takie jak: umowa kredytu konsolidacyjnego nr (...) z dnia 27 września 2017r. (k. 15-20), historia rachunku bankowego dedykowanego dla spłaty zobowiązań z tytułu udzielonego kredytu (k. 50-60), historia rachunku kredytowego z dnia 28 września 2017r. (k. 61), dyspozycja uruchomienia kredytu (k. 62), prognozowany harmonogram spłat pożyczki (k. 63-64), wezwanie do zapłaty z dnia 01.10.2018r. (k. 65), ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 26.10.2018r. (k. 66) oraz warunkowe wypowiedzenie umowy o kredyt konsolidacyjny z dnia 28 listopada 2018r. (k. 67), pozostają ze sobą spójne i stanowią o istotnych okolicznościach dla dochodzonego przez Bank roszczenia, którego wymagalność i wysokość wykazana została przez Bank na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 12 lutego 2019r. (k. 10).

Po dokonaniu wszechstronnej analizy przeprowadzonych w sprawie dowodów Sąd nie podzielił także stanowiska pozwanej w zakresie, w którym wskazywała ona na brak wykonania przedmiotowej umowy kredytowej przez Bank, do czego miało dojść na skutek nieprzedstawienia przez Bank dowodu przekazania pozwanej udzielonej jej kwoty kredytu. Kontynuując ten tok argumentacji, pozwana kwestionowała również wysokość dochodzonego przez stronę

powodową roszczenia wskazując, iż „nie sposób jest ustalić, w jaki sposób powód wyliczył dochodzoną kwotę, od jakiej kwoty naliczane są odsetki, według jakiej stopy procentowej”. W pierwszej kolejności zauważenia wymaga, iż wbrew twierdzeniom pozwanej, strona powodowa do akt niniejszej sprawy przedłożyła dokumenty, które świadczą zarówno o przyznaniu pozwanej kredytu konsolidacyjnego w wysokości 101 360,41zł - umowa kredytu konsolidacyjnego nr (...) z dnia 27 września 2017r. (k. 15-20), historia rachunku bankowego dedykowanego dla spłaty zobowiązań z tytułu udzielonego kredytu (k. 50-60), historia rachunku kredytowego z dnia 28 września 2017r.(k. 61), jak również o uruchomieniu przez Bank wskazanego kredytu i przekazaniu na rachunek bankowy S. P. w (...) Banku S.A. (zgodnie z umową kredytową) kwoty 55 000zł, a także spłaty zobowiązań kredytowych pozwanej w innych bankach, tj. kredytów w banku (...) S.A. w wysokości 930zł oraz w wysokości 506zł, a także kredytu w banku (...) S.A. w wysokości 3468zł - dyspozycja uruchomienia kredytu nr (...) z dnia 27 września 2017r. (k. 62), która została potwierdzona przez pozwaną czytelnym podpisem. Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z § 1 ust. 1 pkt 3 przedmiotowej umowy kredytowej (k. 17), pozostała kwota 41 456,41zł została przeznaczona na zapłatę kosztów udzielonego pozwanej kredytu (prowizji). Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty dowodzą również, wbrew twierdzeniom pozwanej, wysokość dochodzonego przez stronę powodową roszczenia – dochodzona przez Bank kwota wynika z zaległości, która powstała na skutek braku terminowanego regulowania przez pozwaną rat kredytowych i która na dzień 12 lutego 2019r. wynosiła 101 178,08zł (historia rachunku bankowego dedykowanego dla spłaty zobowiązań z tytułu udzielonego kredytu, k. 50; wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 12.02.2019r., k. 10), wysokość oprocentowania kredytu została określona w §2 przedmiotowej umowy kredytowej (k. 17), natomiast dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c., naliczane są od kwoty istniejącego zadłużenia od dnia wniesienia przez Bank pozwu, tj. od dnia 13 lutego 2019r. Przypomnieć w tym miejscu należy, że pozwana kwestionując wiarygodność powoda nie przedstawiła własnych twierdzeń co do jej wysokości, nie wskazała też błędów powoda w jej ustaleniu. Nie uwiarygodniła zatem swojego stanowiska próbą przybliżenia, że podjęła jakikolwiek wysiłek intelektualny, by nadać właściwy wymiar podniesionemu zarzutowi, zgodny z duchem zasady „umów należy dotrzymywać”, ideą prawa do sądu i celem postępowania w sprawie. Takie działanie pozwanej, zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności w ogóle, w ocenie Sądu nie zasługuje na ochronę.

W ocenie Sądu niezasadny był także zarzut pozwanej dotyczący braku wymagalności roszczenia powoda, jak i w konsekwencji tego przedwczesności powództwa. Wypowiedzenie (zawarte w piśmie z dnia 28 listopada 2018r., doręczone pozwanej w dniu 4 grudnia 2018r., k. 67) miało wprawdzie charakter warunkowy (spłata w terminie 14 dni roboczych wymagalnej zaległości, który to termin czyni zadość wymogom wynikającym z treści art. 75c ust. 1 prawa bankowego, jak również spłata do końca okresu wypowiedzenia całego wymagalnego zadłużenia obejmującego kapitał kredytu wraz z wszystkimi naliczonymi ratami i odsetkami od dnia wypowiedzenia do dnia zapłaty), jednak pozwana nie zaprzeczyła do dnia zamknięcia rozprawy, że kredytu nadal nie spłaciła. Zatem warunek się ziścił i czynność prawna wypowiedzenia doszła do skutku (art. 89 k.c.).

Sąd ustalił również, że strona powodowa należycie pouczyła pozwaną o możliwości restrukturyzacji zobowiązania – wezwanie do zapłaty z dnia 01.10.2018r. (k. 65), warunkowe wypowiedzenie umowy o kredyt z dnia 28.11.2018r. (k. 67). Pozwana nie wykazała natomiast w toku postępowania, że składała skutecznie wnioski o restrukturyzację przedmiotowego zobowiązania, w tym w szczególności w terminie 14 dni roboczych od rozpoczęcia biegu okresu wypowiedzenia umowy kredytowej (od dnia 4 grudnia 2018r.).

W tych warunkach wszelkie wymagania przewidziane w umowie z dnia 27 września 2017r. jak i w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997r. - Prawo bankowe, zostały spełnione, skutkując złożeniem w pełni skutecznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej. Tym samym, po upływie wskazanego w powyższym piśmie okresu wypowiedzenia, doszło do rozwiązania umowy kredytu, w wyniku czego zobowiązanie zostało postawione z dniem 23 stycznia 2019r. (4 grudnia 2018r. + 14 dni roboczych + 30 dni) w stan całkowitej wymagalności. Zauważyć ponadto należy, iż strona powodowa przedłożyła do akt niniejszej sprawy dokument (pełnomocnictwo z dnia 26.05.2014r. k. 88), z którego wynika umocowanie D. L. – która podpisała z ramienia Banku skierowane do pozwanej pismo z dnia 28 listopada 2018r. (k.67) zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu pozwanej przedmiotowej umowy kredytowej – między innymi do składania w imieniu Banku oświadczeń o wypowiedzeniu umów z zakresu

czynności bankowych. Na tej podstawie Sąd doszedł do przekonania, że wskazany dokument został podpisany przez umocowaną do tego osobę. Ponadto pozwana kwestionując prawdziwość podpisu znajdującego się na powyższym dokumencie, obejmującym oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytowej, powinna tę okoliczność w jakikolwiek sposób wykazać lub przynajmniej uprawdopodobnić istnienie okoliczności mogących wywoływać wątpliwość co do prawdziwości złożonego podpisu. Pozwana natomiast ograniczyła się do samych twierdzeń, nie przedstawiając w toku procesu żadnych dowodów.

W przekonaniu Sądu strona powodowa wykazała także okoliczność doręczenia pozwanej Istotnej korespondencji. Zarówno na wezwaniu do zapłaty z dnia 26 października 2018r. (k. 66), jak i na dokumencie z dnia 28 listopada 2018r., zawierającym oświadczenie o wypowiedzeniu pozwanej umowy kredytowej (k. 67), widnieją nr przesyłek poleconych, jakimi nadano wskazane wyżej pisma na adres S. P.. Ze względu na powyższe możliwym było zweryfikowanie faktu i daty doręczenia pozwanej wymienionych pism. Powodowy Bank przedstawił zatem dowód prawidłowego wysłania przedmiotowej korespondencji. Pozwana jednak zaprzeczyła, iż otrzymała wezwanie do zapłaty z 26 października 2018r., nie wskazując jednakże, z jakich przyczyn to nie nastąpiło (nieprzebywanie w miejscu zamieszkania ?, nieotrzymanie awizo ? inne ?). Tymczasem sprawdzenia statusu przesyłek doręczanych przez Poczta Polską może dokonać za pośrednictwem strony internetowej operatora pocztowego (...) każdy, kto dysponuje numerem danej przesyłki. Stąd należało ustalić, że obydwie w/w przesyłki zostały doręczone – pierwsza w dniu 31 października 2018r., a druga w dniu 4 grudnia 2018r.

Mając na uwadze wszystko powyższe, w ocenie Sądu niezasadny był zatem zarzut pozwanej dotyczący przedwczesności powództwa. Należy tu także podkreślić, iż strona powoda przed złożeniem pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy kredytowej kilkakrotnie w odrębnych pismach wzywała ją do uregulowania zaległości w spłacie zobowiązania. Ponadto już po dacie, kiedy zobowiązanie zostało postawione w stał całkowitej wymagalności (25 stycznia 2019r.), Bank pismem z dnia 24 stycznia 2019r. (k. 21) wezwał S. P. do zapłaty wymagalnego zadłużenia w terminie 7 dni, informując pozwaną w treści pisma, że w przypadku braku płatności Bank skieruje sprawę na drogę postępowania sądowego. Powyższe pismo zostało doręczone na adres pozwanej do rąk dorosłego domownika w dniu 28 stycznia 2019r. – zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 22-23).

Stan faktyczny niniejszej sprawy, jak i dokonane rozstrzygnięcie, zostało przez Sąd oparte na podstawie zaofiarowanych przez stronę powodową dowodów z dokumentów. Dokumenty znajdujące się w aktach przedmiotowej sprawy nie wzbudziły zastrzeżeń Sądu, dlatego Sąd uznał je za materiał wiarygodny. Pozwana co prawda podnosiła, że Bank przedstawił do akt niniejszej sprawy kserokopie dokumentów, dlatego nie można uznać ich za dokument w świetle art. 245 k.p.c., to jednak zostały one w przeważającej większości poświadczane za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika będącego adwokatem, a zatem spełniona została przesłanka z art. 129 § 2 k.p.c. Dokumentami były też te nie wymagające podpisu na podstawie art.7 ustawy Prawo bankowe (historia rachunku bankowego). Faktem jest, iż niektóre ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów zostały przedłożone przez stronę powodową w formie niepoświadczonych kserokopii. Kserokopie należy obecnie traktować jako środki uprawdopodobnienia tego, że istnieją oryginały. Należy je uznać za dokument w rozumieniu art.77³ k.c. (art.243¹ k.c.) – por. np. wyrok SA w Gdańsku z 18 maja 2017r., V ACa 484/16. W przypadku zaś, gdy okoliczności wskazane w kserokopii nie są kwestionowane przez przeciwnika, powinny one zostać uznane przez sąd za dowiedzione, jako przyznane lub niezaprzeczone. Powołane przez stronę dowody z określonych dokumentów załączonych do pozwu lub innego pisma procesowego w formie niepoświadczonych kserokopii wprawdzie nie stanowią dowodów z oryginałów dokumentów, ale nie są pozbawione mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 w zw. z art. 308 k.p.c. Dopóki Sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich i nie zażąda złożenia oryginałów dokumentów, stanowią one jeden ze środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie Sądu na podstawie art. 233 k.p.c. Dopiero, jeżeli Sąd zażąda na wniosek strony albo z urzędu przedstawienia oryginału dokumentu (art. 129 § 4 k.p.c.), strona jak również każda inna osoba, która go posiada, obowiązana jest, zgodnie z art. 248 k.p.c., przedstawić oryginał. Obowiązek złożenia oryginału dokumentu powstaje dla strony, która powołuje się na dokument, także w sytuacji wskazanej w art. 129 § 1 k.p.c., a więc wtedy, gdy strona przeciwna zażądała złożenia oryginału dokumentu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2015 r., IV CSK 52/15, LEX nr 1958505).

W przedmiotowej sprawie pozwana pomimo wskazywania na okoliczność przedłożenia przez Bank dokumentów w formie kserokopii, nie żądała jednocześnie przedłożenia przez stronę powodową tych dokumentów w oryginale. W ocenie Sądu natomiast przedłożone przez Bank dowody nie budziły zastrzeżeń, dlatego Sąd nie znalazł podstaw do żądania z urzędu od Banku przedłożenia złożonych do akt niniejszej sprawy dokumentów w oryginale. Zauważyć należy również, iż wszystkie znajdujące się w aktach sprawy dokumenty były spójne z danymi wskazanymi w przedłożonym przez Bank w oryginale – wyciągu z ksiąg bankowych (k. 10). Dlatego Sąd ocenił, że zebrany w sprawie materiał dowodowy odzwierciedla rzeczywisty stan rzeczy.

Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. wierzycielowi co do zasady należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczone od daty wymagalności roszczenia. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Na podstawie §7 zawartej przez strony umowy kredytowej stronie powodowej od przeterminowanego zadłużenia należą się odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalne za opóźnienie (481 § 2¹ k.c.). Zgodnie w treścią wyciągu z ksiąg (...) Bank S.A. w W. z dnia 12 lutego 2019r. nr (...), odsetki umowne za opóźnienie na dzień sporządzenia pisma wynosiły 827,81zł (odsetki skapitalizowane). Ponadto od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 13 lutego 2019r. Bankowi należne są również dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie, naliczane od kwoty niespłaconego zadłużenia w kwocie 101 178,08zł). Sposób naliczania przez Bank odsetek umownych od udostępnionemu pozwanej kapitału, odsetek umownych za opóźnienie, jak i dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie, nie budził zdaniem Sądu zastrzeżeń, stąd też roszczenie strony powodowej w tym zakresie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił żądanie na mocy art. 69 prawa bankowego i § 7 i 8 umowy kredytu gotówkowego oraz na mocy art. 359 k.c., 481 k.c. i o powyższym orzekł jak w pkt I wyroku.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu z art. 98 k.p.c., kosztami procesu należało obciążyć pozwaną. Z tego też względu, pozwana została zobowiązana do zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu w kwocie 10 459 zł, na którą składa się opłata stosunkowa od pozwu w łącznej kwocie 5059 zł oraz kwota 5400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).